

Řím

Pan farář má hlavu plnou nápadů

S nápadem jet na výlet do věčného města přišel nejspíše on. S nápadem vzít s sebou děti z farnosti přišel nejspíše taky on. A s nápadem letět tam letadlem přišel samozřejmě taky on.

Reakce na všechny jeho myšlenky se různily. Po většinou byly ve znění "Anooooo! Cože? Neeee!" I má reakce byla taková. Někteří dokonce tvrdili, že místo letadla pojedou do Říma po vlastní ose autem. Na to se ozval srdečný smích a pak jen strohé ne.

Neuměli jsme si s ostatními představit, jak chce otec ukočírovat tu bandu roz dováděných a nespolehlivých výrostků v jednom z nejnavštěvovanějších měst Evropy. Na to nás pan farář uklidnil, že bere jen ty starší, z druhého stupně a že bere přece také nás, jsme přeci spolehliví a uhlídáme je.

Žila jsem tak celý čtvrt rok s představou, že se budu strachovat o nějaké z dětí, jen o málo mladší než já a že položím život za to, aby se vrátilo domů živé zdravé a neztracené.

V den odjezdu mi bylo ale sděleno, že já se ale také stále počítám mezi děti a tak se nemám o co strachovat, jen si hlídat některého ze starších a neztratit se.

Prvolítač

Má první zkušenost s odbavováním na letišti neproběhla úplně ideálně. Identifikátor kovů, nebo jak se ta pípající brána nazývá, se během mého průchodu samozřejmě rozeřval na celé kolo. Celá vyklepaná jsem se podle pokynů postavila stranou ve snaze přesvědčit ochranku alespoň očima, aby mě ušetřili, nezastřelili a vrátili zpátky domů k mamince. Po chvíli přišla madam ochranka, prošmátrala mě, zjistila že u mě není ani stopy po kovu a já jsem byla volná. Od této chvíle zastávám názor, že je brána nastavená na náhodný algoritmus pípání. Prostě pípá, když zrovna chce.

Nepříjemnost při odbavování přebil můj první let. Lepší společnost pro toto velké poprvé jsem si nemohla přát. Úplně stejně vyklepaného a nervózního prvolítače Láďu a mazáka Matěje, který odlet i přistání prospal. Prostě pecka. Během kroužení nad Římem a přistávání jsem vycucala asi pět bonparek, protože moje nervozita byla vysoko nad hranicí absolutnosti.

Hned při přesunu z letiště do domu, kde jsme byli ubytováni, jsme vyzkoušeli všechny prostředky městské dopravy, kterými se dá v Římě pohybovat. Po tomto zážitku (a zážitcích z dalších čtyř dní) jsem se už těšila do Prahy, do čistého a prostorného metra, do čistých a upravených ulic a na další superlativy Prahy, které by mě před návštěvou Říma nikdy nenapadly.

Pan doktor si zařizuje v Říme novou ordinaci

První ráno jsme vyrazili na nejprofláklejší památku města - do Kolosea. Asi největší šok jsme zažili při odpočívání v chládku uvnitř mezi záchodkama, když se před námi zjevil dětský lékař půlky lidí z naší výpravy. Už se těším, až půjdu v září na preventivku. Alespoň nebude stát řeč. "

Ze smažícího Kolosea jsme se přesunuli k Foru Romanu a na Palatin, kde bylo asi sto stupňů ve stínu.

Upřímně řečeno, mám z těchto, zhruba šedesáti minut mého života, v paměti jen jakousi mlhu.

Po zážitkové jízdě metrem, kde místo obvyklých 75 cm osobního prostoru nemáte osobní prostor vůbec žádný, jsme se přesunuli k Fontáně de Trevi. Z fontány jsme sice nic neměli, protože je celá pod lešením, ale za to jsme si užili italské zmrzliny v krámku hned vedle. Neradi jsme pak opouštěli zmrzlinárnu směrem ke Španělským schodům, u kterých jsme se chvilku zastavili, udělali společnou fotku a po té se rychle dostali do relativního chladku našeho ubytování.

Ještě pořád nemám ráda výšky

Následující den, brzy po ránu, nás čekala prohlídka místa, nad všechny křesťanská místa nejmístovatější. Měli jsme domluvenou mši v bazilice svatého Petra.

Jeden pán mi kdysi vyprávěl, že po návštěvě tohoto chrámu mu už bylo jasné, proč Martin Luther a další tak brojili proti odpustkům, které byly na stavbu baziliky použity.

Čekala jsem tedy přeplácáný kýč, podobný tomu, jaký jsem viděla před rokem v Neuzelle (kde se mi bez přehánění chtělo zvracet). Nevím jestli to je tím, že ten pán byl protestant a já jsem katolík, ale z chrámu jsem byla opravdu unesená. Dojem mi nezakazili ani pracovníci baziliky, kteří neúměrně jezdili na leštících vozítkách sem a tam po prostoru a místo zbožného hučení davu se chrámem rozléhalo monotónní vžžžžžžžžžžžž.

Rozhodlo se, že se půjde na věž baziliky. Zapudila jsem tedy svůj strach z výšek a odhodlaně nastoupila do výtahu. ... Výtah nás vyhodil na střeše baziliky, ještě hezkých pár desítek metrů pod kupolí. První dveře v kupoli vedli na ochoz uvnitř chrámu. Dostala jsem se tak nad hlavní oltář, kde proudily stovky lidí a kde jsem ještě před chvílí stála taky. Ze zdola to vůbec nevypadalo tak vysoké. A mě se příšerně rozklepaly kolena.

Naštěstí jsem narazila na Martina, kterého jsem se od té chvíle držela jako klíště a se kterým jsem absolvovala celý výstup pláštěm kupole až nahoru k lucerně. Celou cestu jsem zaháněla hrůzu z nekončícího schodiště voláním na Martina, výhrůžkami jestli vyjdeme tam, kde jsme opravdu nakonec vyšli, úpěním, aby se ode mě tak nevzdaloval a prosením, aby mě, v tak psychicky vypjatých chvílích, už přestal fotit. Myslím, že všichni, kteří byli v těch chvílích v doslechu ze mě museli mít opravdu legraci.

Po návratu na pevnou zem, jsme blahoslavili nápad vyrazit brzy ráno. Fronta, ve které jsme ráno stáli možná pět minut, se nyní táhla téměř po celém obvodu náměstí a stále rostla.

Zkousím svou angličtinu v praxi

Metrem jsme se přesunuli k bazilice svatého Pavla za Hradbami, kde jsou na stěnách vyobrazení všichni papežové, co kdy byli. Spočítali jsme, že místo je ještě na dalších dvacet a pak bude konec světa. Nebo něco podobného. U hrobky svatého Pavla jsem potkala skupinu turistů, kteří naslouchali výkladu jednoho z nich, na jeho visače na batohu jsem si přečetla father Patrick. Vyprávěl svým ovečkám o životě Pavla před obrácením a po, s takovým elánem, že jsem přemohla všechnu svojí stydlivost (které je opravdu mnoho) a po výkladu jsem se rozhodla ho oslovit. Vypadal velmi překvapeně, když jsem na něj po opatrné otázce Jste ze Států? vychrlila jak měl úžasné vyprávění a jak mě to chytlo za srdce. Zjistila jsem od něj, že jsou z Texasu a že ta skupinka jsou jeho přátelé a pár dalších lidí ze společenství. Byl potěšený, když jsem mu řekla, že i my jsme tu s knězem a ukázala

na podřimujícího Jacka, v obklopení ostatních dětí a že jsme samí mladí lidé z farnosti. Říkal, jak je skvělé, že jsme se rozhodli poznávat historii. Cestou od něj mi připadalo, že se vznáším.

Následoval tak očekávaný výjezd k moři. Cesta vlakem, převlečeným za metro, byla příšerná. Na posledních pár kilometrech byla výluka a tak jsme ještě museli přeseďat do autobusu, jehož kodrcání se nebylo o moc lepší. Nakonec jsme k tomu moři ale přeci jen dorazili a vydovářeli se.

Jak papeř potkal mě

Předposlední den v Římě jsme věnovali dalším velkým římským bazilikám. Nejdřív jsme vyrazili do baziliky Svatého Kříže v Jeruzalémě (a přitom jsme se nehnuli z Říma!). V chrámu jsou vystaveny zbytky kříže, na kterém byl ukřižován Ježíš Kristus, dřevěná tabulka, kterou přibili k němu na kříž, hřeby a trny z trnové koruny. Je docela silný zážitek přijít někam, kde mají ve vitríně dva tisíce let starý důkaz o tom, že to, čemu celý život věříte, není jen vymyšlená báchorka. Po návratu mi bylo ale řečeno, že to jsou jen kopie, protože originály jsou určitě zamčené ve vatikánském trezoru. Tak já už fakt nevím.

Následoval chrám, jak jsem si ještě před pár dny myslela svatého Salvátora, ale po hledání na internetu jsem s překvapením zjistila, že to je chrám hrozného názvu Bazilika Nejsvětějšího Spasitele a sv. Jana Křtitele a Jana Evangelisty. Jeho interiér zdobí dvanáct mohutných soch apoštolů, kteří jsou vyobrazení s předměty pro ně typickými, většinou tedy s těmi, kterými byli zabiti. Matěj mi tohle vysvětloval a ukazoval "Tady ten má pilu, protože ho rozřezali, Tadeáš má kopí, protože byl na něj nabodnut, no a tehle-" ukázal k apoštolovi, vedle kterého se tyčil mohutný orel "Ne! Neříkej to! Já si to umím domyslet." Přerušila jsem ho rychle, protože jsem nechtěla slyšet, jakou hroznou smrtí musel ten muž zemřít. Matěj ze mě měl humor "Chtěl jsem říct, že jediný Jan zemřel přirozenou smrtí."

Symbolem Jana Evangelisty je orel - látka druhého roku náboženství.

Přesunuli jsme se k Panteonu, nejstaršímu římskému kostelu. Jeho nejstarší část pochází z doby 27 let před Kristem. Vzhledem k devíti metrovému kruhovému otvoru v kupoli jsem byla ráda, že v ty dny bylo naprosté sucho. Poslední bazilika, která mi už naprosto splývá, což je mi líto, je Chrám Panny Marie Sněžné. Tam by zase měly být v jedné z kaplí uschovány třísky z jesliček. Bohužel jsem zapomněla v které z kaplí. Možná, že byly v prostoru pod oltářem, kam jsme šli se na něco kouknout a už ani nevím na co. Před vitrínou klečela obrovská socha papeže Pia, který se modlil a zrak zbožně upínal k vitríně. To by ty jesličky mohly být.

Když jsme stáli na autobusové zastávce, rozpršelo se. Pršelo pak celou cestu autobusem domů a po silnicích se valily proudy vody společně s obrovským množstvím pěny. Jako kdyby stál někdo nahoře na kopci a vymačkával na silnici sprcháč. Taťka mi pak řekl, že to byla špína ze střech.

Let zpátky trval o hodinu déle, než tam. Vyhýbali jsme se bouřkám, které po (první) vlně veder dorazily do Evropy. Když jsme vystoupili ve Vratislavi na letišti, konstatovali jsme, že jestli jsme jeli do Říma kvůli teplu, mohli jsme klidně zůstat doma.

Ale kvůli tomu to všechno nebylo.

fotoreportáž: <http://bethulda.rajce.idnes.cz/Rim/>

From:

<http://bethulda.cz/> - **Bětkosvět**

Permanent link:

<http://bethulda.cz/doku.php?id=rim&rev=1474993059>

Last update: **2016/09/27 18:17**

